

[Arbejdsministeren.]

gør denne nye uddannelsesform til en arbejdsløshedsforanstaltning, således at folk kun kommer, når de bliver arbejdsløse. Ændringerne i erhvervsstrukturen, nye produktionsmetoder, nye materialer, der skal bearbejdes o. s. v., forudsætter jo en evig omskoling også af de ikke-faglærte, og derfor er det nødvendigt for os at få slået fast, at det ikke bare er en foranstaltning for de arbejdsløse, men et spørgsmål om uddannelsen af arbejderne.

Derudover skal jeg ganske kort sige, at med hensyn til, hvem der skal betale erstatning, har mindretallet ment, at der skulle betales 20 pct. af fagforeningerne og 20 pct. af arbejdsgiverne. Jeg vil gerne sige her som min opfattelse, at vi kan efter mine begreber ikke belaste disse hårdere. Vi står med dette lovforslag over for at skulle indhente noget. Det er et område, der har været forsømt. Vi lovgiver nu på et område, hvor vi er 10-15 år forsinket i forhold til erhvervslivet, men når vi så lovgiver, må samfundet tage konsekvensen, jeg kan godt sige af forsømmelsen eller om man vil forsinkelsen. Det er voksne arbejdere, der er tale om. De har ikke haft lejlighed, de har ikke haft råd, og de har ikke fået statsstøtte til nogen form for erhvervsuddannelse, medens de var unge. Det er dér, vort problem ligger. Man kan naturligvis overveje, om man alligevel kunne få organisationerne til at betale, men det ligger nu engang sådan, at hovedparten af de folk, vi taler om, er dem med den lave løn og den største ledighed og det største fagforeningskontingent og derfor dem, der har råd til den mindste belastning. Jeg tror derfor, det er rigtigt, at vi i dette tilfælde fastsætter, at erstatningen betales af staten.

Med hensyn til ungdomsloven, som jeg vel kan tillade mig at kalde den, skal jeg ganske kort sige til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at jeg må afvise hans ændringsforslag. Det er nødvendigt for os at have den tvangsbestemmelse, som det ærede medlem ikke kunne lide. Det er nu engang sådan, at enkelte unge kan glide ind i et forkert miljø f. eks. i en by, hvor de kommer til at gå alt for lang tid ledige, og måske også få uheldig påvirkning. Dér kan det være nødvendigt at ansøre dem til arbejde

og uddannelse, og hvis de ikke selv umiddelbart kan finde ud af det, kan man, når de har været arbejdsløse i 50 dage i træk eller 100 dage i løbet af et år, sige til dem: ja men kære ven, nu skal du altså se at komme i gang. Det bliver nok få tilfælde, hvor bestemmelsen vil blive brugt, men det er nødvendigt at have den.

Jeg vil ikke gå ind i en nærmere diskussion om feriebestemmelsen, men jeg må henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at hvis man tager bestemmelsen i § 5, stk. 8, ud som foreslået, måtte man vel også tage bestemmelserne om, at de unge skal have juleferie med rejse-, kost- og dagpenge og påskeferie, ud. Det, man har valgt at gøre, er at afbryde deres arbejde på skolen i visse perioder, for at de kan rejse hjem og snakke med familien og komme tilbage. Man vælger altså at give dem ferie, medens de er der, i stedet for at give dem feriepenge til en ferie, de skal holde langt senere. I relation til den opgave, vi skal løse med denne lovgivning, er det bedre at give ferien som en afbrydelse i et skoleophold, der eventuelt, hvilket det ærede medlem altså ikke kan lide, er tvungent.

Alfred Jensen: Jeg deler ikke ministerens opfattelse. Ministeren fastholder, at denne foranstaltning skal være tvangsmæssig, men alene det, at ministeren siger, at bestemmelsen kun anvendes i få tilfælde, synes at være tilstrækkeligt til at sige, at så behøver man den ikke.

Hvad § 5, stk. 8, angår, mener jeg fortsat, det er rigtigt, at det bør gå ud, og at man bør yde de unge feriegodtgørelse. Jeg mener ikke, at man behøver at tage juleferie og påskeferie med gratis rejse og løn ud. Der opstår den kalamitet — og det skal man gøre sig klart — for de unge, der har deltaget i sådanne foranstaltninger, at den dag, de skal ind i almindeligt arbejde, skal andre have ferie, medens de ikke har noget at holde ferie for. Det er denne ulempe, jeg synes man skal ud over. Man ofrer ikke for meget på de unge i forvejen; man kunne nok ofre noget i hvert fald på dette felt, så de unge ikke bliver stillet ringere end de andre, de må arbejde sammen med.

Hermed sluttede forhandlingen.